

Sygn. akt II Ka 284/21

0.1.

0.5. WYROK

0.6. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w Sieradzu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Aneta Świniarska

Sędziowie: sędzia Jacek Wojdyn

sędzia Marcin Rudnik (spraw.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Zdzisława Dróżdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Iwony Cypryńskiej – Stępień

po rozpoznaniu w dniu 09 lutego 2022 roku

sprawy **W. U.**

oskarżonego o czyny z art. 62 ust. 1 i 2 oraz z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 21 września 2021 roku wydanego w sprawie II K 166/21

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

2. zasądza od oskarżonego W. U. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 (trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty za II instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym.

Jacek Wojdyn Aneta Świniarska Marcin Rudnik

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 284/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	o		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 21 września 2021 roku wydany w sprawie II K 166/21</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>1. Zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 115 § 2 kk poprzez pominięcie istotnych przesłanek w nim wyszczególnionych przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, co w konsekwencji spowodowało błędną ocenę tego stopnia i skutkowało bezpodstawnym skazaniem oskarżonego w miejsce warunkowego umorzenia postępowania, które winno być zastosowane w niniejszej sprawie.</p> <p>2. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na uznaniu, że stopień społecznej szkodliwości czynu i</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>przypisywana oskarżonemu wina są znaczne, podczas gdy występujące w sprawie okoliczności natury przedmiotowo - podmiotowej świadczą o tym, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu nie są znaczne, co powinno skutkować warunkowym umorzeniem postępowania, a nie skazaniem oskarżonego.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Wskazane zarzuty jako ściśle ze sobą powiązane należało omówić łącznie, tym bardziej, że sam skarżący opisując je w uzasadnieniu apelacji uczynił to łącznie w odniesieniu do obu tych zarzutów. Skarżący uszczegóławiając te zarzuty w uzasadnieniu apelacji niezwykle obszernie przedstawił stanowiska wyrażone w judykaturze co do kryteriów uznania ilości posiadanych</p>				

narkotyków za
znaczną,
zaznaczając, że
powinno brać się
pod uwagę rodzaj
narkotyku, ilość
potrzebną do
zaspokojenia osób
uzależnionych, czy
też kwestię, czy
narkotyk ma zostać
przeznaczony do
odsprzedaży czy na
własny użytek i
czy posiadaczem jest
osoba uzależniona
od narkotyków.
W świetle tych
przesłanek obrońca
wskazywał, że ilość
posiadanych przez
oskarżonego
narkotyków była
niewielka. Zazaczył
też, że przypisany
oskarżonemu
zamiar bezpośredni
nie może stanowić
okoliczności
obciążającej, a co
najwyżej zamiar
ewentualny
stanowiłby
okoliczność
łagodzącą. Wskazał
też w kontekście
naruszonego dobra,
że ochronie w tym
wypadku podlegało
zdrowie publiczne.
Podkreślił również,
iż oskarżony
zagroził jedynie
swojemu zdrowiu,
okoliczności
popęlnienia czynu
nie były
nadzwyczajne a
motywacja W. U.
wynikała z

uzależnienia, co należy traktować jako okoliczność odciążającą.

Wskazał także na zagrożenie karne za przypisany czyn oraz młody wiek oskarżonego.

Analizując wskazane wyżej zarzuty, w tym również w odniesieniu do niezwykle obszernej argumentacji przedstawionej na ich uzasadnienie w apelacji obrońcy oskarżonego, w żadnym razie nie można się z nimi zgodzić. Sąd I instancji dokonał w przedmiotowej sprawie prawidłowych ustaleń faktycznych przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego i prawidłowo ocenił ów stopień społecznej szkodliwości w odniesieniu do przesłanek określonych w art. 115 § 2 kk. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że niezależnie od tego, jakimi kryteriami posłużymy się przy badaniu kwestii, czy ilość posiadanych narkotyków jest znaczna, nie

podlegało w tym wypadku dyskusji, że ilości narkotyków, którą posiadał oskarżony, nie można było określić jako znaczną w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 200r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd Rejonowy zresztą w sposób wyraźny to wyartykułował w wyroku dokonując zmiany opisu czynu i jego kwalifikacji, bo przecież W. U. pierwotnie zarzucono w punkcie II aktu oskarżenia dokonanie czynu z art. 62 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii podlegającego na posiadaniu znacznej ilości narkotyków. Z drugiej strony w żadnym razie nie można zgodzić się ze skarżącym, iż ilość środka odurzającego w postaci ziela konopi innych niż włókniste, którą posiadał oskarżony w dniu 16 lutego 2021 roku była niewielka. Wprawdzie chodziło w tym wypadku o tzw. miękki narkotyk, zaś oskarżony jest osobą uzależnioną i zapewne potrzebował

większej jego ilości, aby się odurzyć, niż przeciętny człowiek, niemniej jednak tak czy inaczej nie mamy w tym wypadku do czynienia z 1, 2, 5 czy nawet 10 gramami konopi innych niż włókniste, ale z aż 36,48 gramami tego narkotyku, a więc naprawdę dużą ilością. W. U. był w posiadaniu narkotyku pozwalającego mu na wielokrotne wprowadzenie się w stan odurzenia. Ilość konopi innych niż włókniste, którą posiadał pozwalała na zaspokojenie aż 19 osób, a kwestia czy byłyby to osoby uzależnione czy nie ma w tym wypadku drugorzędne znaczenie. Co istotne ilość ta pozwalała na sporządzenie aż 35 działek handlowych po 1 gramie. Należy przy tym podkreślić, że choć Sąd I instancji wskazał, iż ilość narkotyków przekraczała możliwość jednorazowego użycia, to w innych fragmentach uzasadnienia zaznaczył, u ilu osób wywołałaby efekt odurzenia, ile działek można było z nich sporządzić i określił tę ilość jako

dużą. Za zupełnie
bezpodstawny
należy uznać zarzut,
że Sąd nie
uwzględnił, iż
posiadana przez
oskarżonego
marihuana była
przeznaczona na
własny użytek.
Przecież gdyby W.
U. nabył ją w celu
dalszej odsprzedaży,
to postawiono by mu
zarzut dokonania
znacznie
poważniejszego
przestępstwa
udziału w obrocie
narkotykami z art.
56 ust. 1 ustawy
z dnia 29 lipca
2005 roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii. A zatem
w świetle opisanych
wyżej rozważań
ilość narkotyków
posiadaną przez
oskarżonego w pełni
zasadnie określoną
jako dużą, co
słusznie zostało
uznane za
świadczącą o
wysokim stopniu
społecznej
szkodliwości czynu.
Nie było też
w związku z
tym wątpliwości, że
i stopień winy
oskarżonego był
znaczny, bo przecież
miał on świadomość
bezprawności
swojego
zachowania, a mimo
tego wszedł w
posiadanie dużej

ilości marihuany. Trzeba też zauważyć, iż miał pełną rację Sąd I instancji, że oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, co należało uwzględnić przy wymierzaniu mu kary. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że ustawa z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii jest niezwykle istotną ustawą w kontekście dóbr, które ma chronić, a z samego faktu, że oskarżony posiadał marihuanę z przeznaczeniem na własne potrzeby nie wynika, iż nie można w tym wypadku mówić o wyrządzonej czy też grożącej szkodzie. Także motywacja W. U., czy też zagrożenie karne za przypisany czyn, jak też jego młody wiek w świetle powyższych rozważań nie mogły stanowić podstawy do uznania za niezasadny ustalenia Sądu I instancji iż wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego były znaczne. A zatem opisane wyżej zarzuty błędu w ustaleniach faktycznych oraz

obrazy prawa materialnego należało uznać za całkowicie chybione.			
Wniosek			
o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres 1 roku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutu.			
3.2.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na przyjęciu, że czyn przypisany oskarżonemu stanowi typ podstawowy przestępstwa określony w art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy występujące w sprawie okoliczności natury przedmiotowo - podmiotowej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>powinny skutkować uznaniem, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 62 ust. 3 tej ustawy, co w konsekwencji spowodowało orzeczenie wobec oskarżonego zbyt surowej kary.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>W uzasadnieniu apelacji skarżący uszczegółowiając ten zarzut podkreślił, że przy ustalaniu, czy czyn stanowi wypadek mniejszej wagi należy uwzględnić nie tylko ilość narkotyku, ale i motywację sprawcy, rodzaj narkotyku czy okoliczności przedmiotowe czynu, jak również podkreślił, iż w przypadku osoby uzależnionej ilość teoretycznie pozwalająca na zaspokojenie kilkudziesięciu osób wystarczy na zaledwie kilka dni. Również ten zarzut, oparty zresztą w dużej mierze na tej samej argumentacji, co poprzednio omawiane zarzuty, należy uznać za</p>			

całkowicie chybiony. Z okoliczności, iż oskarżony posiadał marihuanę, a więc tzw. "miękki narkotyk", jak też że jest on osobą uzależnioną, a zabezpieczona marihuana teoretycznie była przeznaczona na własne potrzeby i mogłaby być przez niego zużyta w ciągu kilku dni, w żadnym razie nie można wyprowadzić dostatecznie uargumentowanego wniosku, iż jego czyn stanowi wypadek mniejszej wagi określony w art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Jeszcze raz podkreślenia wymaga, iż oskarżony nie posiadał kilku czy nawet kilkunastu gram konopi innych niż włókniste, lecz aż 36,48 gram tego narkotyku, a więc dużą ilość, pozwalającą mu na wielokrotne wprowadzenie się w stan odurzenia. Co ważne ilość marihuany, którą posiadał pozwalała na zaspokojenie aż 19 osób oraz na sporządzenie aż 35 działek handlowych po 1 gramie. Trzeba również ponownie

<p>zwrócić uwagę, że gdyby oskarżony nabył tę marihuanę w celu dalszej odsprzedaży, to postawiono by mu zarzut dokonania dużo poważniejszego przestępstwa udziału w obrocie narkotykami z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii. W związku z tym opisany zarzut nie mógł być uznany za zasadny.</p>				
<p>Wniosek</p>				
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres 1 roku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodstawność zarzutu.</p>				
<p>3-3.</p>	<p>Zarzut rażącej niewspółmierności</p>	<p># zasadny</p>		

	<p>kary, przy wymierzaniu której Sąd bądź nieprawidłowo, bądź w ogóle w nie zastosował dyrektyw wymiaru kary zawartych w przepisach art. 53 § 1 i 2 , art. 54 § 1 kk oraz art. 72 w zw. z art. 73 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co skutkowało skazaniem oskarżonego w miejsce warunkowego umorzenia postępowania.</p>	<p># częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Z podniesionym przez skarżącego zarzutem nieprawidłowego zastosowania bądź niezastosowania dyrektyw określonych w art. 53 § 1 i 2 kk , art. 54 § 1 kk oraz art. 72 w zw. z art. 73 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, co miało skutkować skazaniem W. U. w miejsce warunkowego umorzenia postępowania w żadnym razie nie można się zgodzić.</p>				

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji wyraźnie zaznaczył w uzasadnieniu wyroku, że wziął pod uwagę dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk, a analiza uzasadnienia wyroku w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o karze wskazuje, że wzięto pod uwagę przy wymierzaniu kary zarówno społeczną szkodliwość czynu, jak i występujące w sprawie okoliczności obciążające i łagodzące (w tym niekaralność oskarżonego za przestępstwa, przyznanie się do winy, podjęcie terapii uzależnień i fakt, że jest sprawcą młodocianym), zaś w ich świetle karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat, orzeczenie grzywny w ilości 200 stawek dziennych po 10 złotych stawka, orzeczenie dozoru kuratora sądowego i nałożone na oskarżonego obowiązku bez

wątpienia nie mogą być uznane za rozstrzygnięcia rażąco surowe. Należy przy tym zauważyć, że Sąd Rejonowy dostrzegł, iż oskarżony jest sprawcą młodocianym, co uznał za istotną okoliczność łagodzącą. Z samej zaś dyrektywy określonej w art. 54 § 1 kk nie wynika, że wobec sprawcy młodocianego nie może być wydany wyrok skazujący tylko dlatego, że Sąd kieruje się przede wszystkim tym, aby takiego sprawcę wychować. Wręcz przeciwnie w przepisie tym wskazano, że przede wszystkim względami wychowawczymi powinien się kierować sąd "wymierzając karę młodocianemu". W kontekście zaś wszystkich okoliczności sprawy właśnie karę 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat w połączeniu z grzywną, oddaniem pod dozór kuratora sądowego i zobowiązaniem do

podania się leczeniu odwykowemu i do powstrzymania się od używania środków odurzających i substancji psychotropowych w okresie próby, należy uznać za rozstrzygnięcie mające walor wychowawczy wobec W. U. niezależnie od tego, że odbył on już terapię, tym bardziej, że sam oskarżony zadeklarował, iż zgłosił się na terapię tylko i wyłącznie po to, aby uzyskać złagodzenie wyroku. Świadomość ze strony oskarżonego, że niepoddanie się dalszemu leczeniu odwykowemu i niepowstrzymanie się od używania środków odurzających i substancji psychotropowych może skutkować zarządzeniem wykonania kary, bez wątplenia pozytywnie wpłynie na W. U. jeżeli chodzi o cele wychowawcze kary. Jednocześnie podkreślenia wymaga, że Sąd I instancji wiele uwagi w uzasadnieniu wyroku w rozdziale „Inne zagadnienia” poświęcił kwestii

zasadności warunkowego umorzenia postępowania w oparciu o przesłanki określone w art. 72 i 73 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd podkreślił w tym zakresie, iż okoliczności czynu nie budzą wątpliwości, a oskarżony nie był dotychczas karany, jest młodociany, uzależniony od kanabinoli oraz podjął i zakończył etap terapii i deklaruje jej kontynuowanie, niemniej jednak słusznie zauważył, że stopień społecznej szkodliwości czynu i winy oskarżonego były znaczne, mając zwłaszcza na względzie dużą ilość narkotyków, którą posiadał, zaś podjęcie terapii uzależnień wynikało z chęci uzyskania łagodniejszego wyroku, a okoliczności te uniemożliwiły skorzystanie z instytucji warunkowego umorzenia postępowania przewidzianej w art 72 ustawy z dnia 29 lipca 200r. o przeciwdziałaniu

narkomanii.
Podnoszone przez
skarżącego w tym
zakresie
okoliczności, a
mianowicie, iż
nowelizacja
przepisów ustawy
o przeciwdziałaniu
narkomanii w tym
zakresie miała
realizować zasadę
"leczyć zamiast
karać", jak też że
oskarżony przeszedł
pozytywnie terapię
i kontynuuje ją
i nie był karany,
same w sobie
nie zobowiązywały
Sądu meriti do
warunkowego
umorzenia
postępowania w
oparciu o art. 72
ustawy z dnia
29 lipca 2005r.,
jeżeli całokształt
okoliczności
występujących w
sprawie nie dawał
podstawy do takiego
rozstrzygnięcia. W
tym zaś wypadku
w szczególności
znaczny stopień
społecznej
szkodliwości i winy
oskarżonego oraz
zapisanie się przez
niego na terapię
tylko w celu
uzyskania
złagodzenia wyroku
zasadnie zostały
potraktowane przez
Sąd I instancji
jako stojące na
przeszkodzie
warunkowemu

<p>umorzeniu postępowania na podstawie art. 72 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, przy czym jeszcze raz należy podkreślić, że Sąd I instancji dostrzegł przy wydawaniu rozstrzygnięcia w tym zakresie okoliczności podnoszone przez skarżącego w apelacji, a mianowicie fakt, że W. U. jest młodociany, nie był karany za przestępstwa, jest uzależniony o kanabinoli oraz podjął i ukończył terapię. A zatem podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary należało uznać za całkowicie chybiony.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres 1 roku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za</p>			

zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				
Wniosek niezasadny z uwagi na bezpodbawność zarzutu.				
3.4.	Zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 66 § 1 kk przez jego bezpodstawne zastosowanie wobec faktu, że przepisy art. 72 w zw z art. 73 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dają samoistną podstawę warunkowego umorzenia postępowania, a takie, jako przepisy szczególne, wyłączają zastosowanie przepisu ogólnego, w związku z czym Sąd wydając wyrok oparł się na przesłankach, które nie mają zastosowania przez co orzeczenie nie odpowiada prawu.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Również ten zarzut należy uznać za bezpodbawny. Choć Sąd meriti w uzasadnieniu wyroku w rozdziale				

"Inne zagadnienia" przy toczył treść art. 66 § 1 i 2 kk, to jednocześnie dosłownie zacytował treść art. 72 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii ze wszelkimi odmiennościami zawartymi w tym przepisie w porównaniu do treści art. 66 kk. Jednocześnie z dalszej części uzasadnienia wynika, że Sąd ten wziął pod uwagę okoliczności wskazane w art. 72 ustawy z dnia 29 lipca 2005. o przeciwdziałaniu narkomanii, w tym podjęcie i zakończenie przez oskarżonego podstawowego etapu terapii uzależnień, jego uzależnienie od środków odurzających z grupy kanabinoli, czy też jego niekaralność za przestępstwa, istotną tym bardziej, że nawet wobec sprawcy uprzednio karanego za przestępstwo możliwe jest warunkowe umorzenie na podstawie art. 72 cytowanej ustawy, uznając jednak

<p>ostatecznie, że pomimo zaistnienia tych okoliczności, nie ma w niniejszej sprawie podstaw do warunkowego umorzenia postępowania, z którym to stanowiskiem należy się w pełni zgodzić. Nie może więc być w tym wypadku mowy o obrazie prawa materialnego zarzucanej przez skarżącego.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego na okres 1 roku</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek niezasadny z uwagi na bepodstawność zarzutu.</p>			
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>			

4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
wyrok Sądu Rejonowego w Zduńskiej Woli z dnia 21 września 2021 roku wydany w sprawie II Ka 284/21		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego zarzuty obrazy prawa materialnego, błędu w ustaleniach faktycznych i rażącej niewspółmierności kary, jak wynika z wcześniejszych obszernych rozważań, okazały się bezpodstawne. Sąd I instancji w pełni zasadnie uznał,		

że stopień społecznej
szkodliwości czynu
i winy oskarżonego
były znaczne, oraz
że nie było podstaw
do uznania czynu
W. U. za wypadek
mniejszej wagi, o
którym mowa w art.
62 ust. 3 ustawy z
dnia 29 lipca 200r.
o przeciwdziałaniu
narkomanii, jak
również że brak
jest w niniejszej
sprawie podstaw
do warunkowego
umorzenia
postępowania w
oparciu o art. 72
ustawy z dnia
29 lipca 2005r.
o przeciwdziałaniu
narkomanii.
Zarazem
wymierzonej
oskarżonemu kary
1 roku pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na okres
próby 3 lat i
pozostałych
rozstrzygnięć z tym
związanych w
żadnym razie nie
można było uznać
za rozstrzygnięcia
rażąco surowe.
Rozstrzygnięcia w
tym zakresie
odpowiadały
dyrektywom kary
określonym w art. 53
kk, jak też spełnią
cel wychowawczy
określony w art.
54 § 1 kk wobec
oskarżonego jako

<p>sprawcy młodocianego. Nie ma potrzeby w tym miejscu ponownie przytaczać wszystkich argumentów przemawiających za takim stanowiskiem, które zostały szczegółowo przedstawione we wcześniejszej części uzasadnienia. Sąd I instancji należycie przy tym uzasadnił rozstrzygnięcia będące przedmiotem zarzutów.</p>			
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>			
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	

Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Na podstawie art. 636 § 1 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 złotych tytułem opłaty za II instancję (na podstawie art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych) oraz kwotę 20 złotych tytułem zwrotu wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym nie znajdując podstaw do zwolnienia go z obowiązku ich uiszczenia.	
7. PODPIS		
Jacek Wojdyn Aneta Świniarska Marcin Rudnik		